

Vážení čtenáři,

dostáváte do ruky 1. číslo našeho nového časopisu SOUSOŠÍ. Jsou zde publikována díla členů novinářského kroužku, který se schází každé úterý ve 13:30 hodin v učebně č. 106.

Rádi mezi sebou uvítáme nové zájemce. Pište o tom, co vás zaujme, potěší, naštvete, o významných událostech a lidech ze školy i vašeho okolí.

Rádi otiskneme i příspěvky z řad učitelů.

Přejeme příjemné prožití adventního času a hezké Vánoce.

Vaše redakce

Na naši školu zavítala návštěva z americké ambasády

Poprvé v dějinách naší školy jsme přivítali, za přítomnosti čestných hostů a zřizovatele, zástupce z Amerického centra. Součástí programu byla ukázka vaření dle receptury USA a přednáška rodilého mluvčího o současné situaci mladých lidí v zámoří.

Naši školu navštívila Alex Mc Knight, zaměstnankyně americké ambasády, která zde měla dvě přednášky.

První byla plná otázek a odpovědí. Naši studenti se Alex Mc Knight ptali na vše, co je zajímalo. Řekla

nám o sobě například, že studovala vysokou školu a přitom měla dvě zaměstnání. Umí rusky, německy, anglicky a samozřejmě i česky. Ve svém volném čase se věnuje józe a vaří. Dozvěděli jsme se také, že přes 4,5 tisíce českých studentů dostalo pracovní vízum v Americe, což není rozhodně málo.

Druhý konverzační okruh se odehrával ve školní kuchyni. Vařila i Mrs. Alex Mc Knight s našimi studenty. Americké kuchařce u nás zachutnaly české koláčky. Naši studenti vařili pod Alexiíným vedením její recept, typicky americké jídlo, masový bochník (meat loaf), k tomu

šťouchané brambory a salát ze zelených fazolek. Z kuchyně se linuly úžasné vůně. Když bylo vše uvařené, tak Mrs. Alex Mc Knight nazvala naše studenty profesionály (poznala, že jsou zkušení). Jídlo se podávalo jak učitelům, tak i panu řediteli. Posléze se všichni shodli, že jídlo vypadá jako z katalogu.

Myslím, že tato akce byla opravdu dobrý nápad. Chtěla bych za ni všem poděkovat. Alespoň jsme si trochu procvičili angličtinu a dozvěděli se něco nového.

Pavla Vavrochová, V2

Jak jsme absolvovali „pochod smrti“ Paříží a dva dny v Londýně

Nekonečnou jízdou autobusem začala dlouhá cesta našeho zájezdu Paříž - Londýn. K dispozici nám byla sympatická mladá průvodkyně a dva řidiči – Milan a Milan.

Po zastávce ve Stříbře, kde byla možnost si dopřát nějaké občerstvení, jsme pokračovali dál směr Francie.

Noc v autobusu byla strašlivá. Většina z nás nemohla usnout. Když se nám to náhodou občas podařilo, za chvíli jsme byli zase vzhůru.

V časných ranních hodinách už jsme byli v Paříži. Jako první jsme navštívili její zmodernizovanou část. Poté jsme se vydali na „pochod smrti“, jak nazvala prohlídku Paříže slečna průvodkyně.

Navštívili jsme Eiffelovu věž, Louvre, náměstí Trocadero, třídu Champs Elysées, Notre Dame. Také

jsme měli cestu kolem kabaretu Moulin Rouge, proslaveného zejména tancem kankán.

Ke konci nás už všechny docela bolely nohy, a tak jsme byli rádi, když pro nás večer kolem desáté hodiny přijel autobus. V noci potom následovala jízda eurotunelem do Británie.

V Londýně jsme navštívili ze všeho nejdříve British Museum, kde bylo k vidění mnoho zajímavých exponátů. Asi nejvíce všechny zaujala expozice Egypta.

Dál jsme procházeli městem a navštěvovali další různá zajímavá místa. Většina z nás ovšem vyhledávala spíše občůdky s jídlem a restaurace typu KFC nebo McDonald's. Při každém rozchodu byl v nějakém z podobných zařízení spatřen někdo z naší skupiny.

Večer jsme čekali na parkovišti, kam pro nás postupně jezdily rodiny, ve kterých jsme byli po skupinkách ubytovaní. Konečně jsme si dopřáli pořádný nocleh a sprchu. Dobře se o nás postaraly a ráno nás zase přivezly zpátky na parkoviště, kde čekal náš autobus.

Druhý den jsme navštívili ještě mnohem zajímavější místa než předešlý den.

Také byl méně náročný. Od London Eye, kde střežil toalety voskový Pierce Brosnan coby agent 007, jsme šli dál kolem Westminster s Big Benem, dále přes nádherný St. James park až k Buckinghamskému paláci. Tam jsme si počkali na střídání stráží.

Potom jsme ještě navštívili Trafalgar Square, Piccadilly Circus se sochou boha lásky Eroze a další.

Když jsme se vrátili k London Eye, nasedli jsme

na loď, kterou jsme pluli po Temži pod Tower bridge až na Greenwich. Po prohlídce Greenwiche a pár zapózování u nultého poledníku jsme ve večerních hodinách nasedli do autobusu a těšili se domů.

Tento výlet se nám velice líbil a za organizaci děkujeme Mgr. H. Fellerové, Mgr. Fellerovi, Mgr. Vohradské a Mgr. Jonákové.

Marta Kratochvílová, V2

Přijeli jsme, viděli jsme, zažili jsme... A kde? V nedalekém Polsku

Skupina 25 studentů naší školy spolu se svým doprovodem zamířila do polského Štětína. První den nás přivítali ve škole, ukázali nám školu i město. Druhý den jsme se přesunuli do 100 km vzdáleného kempu Wieselka, kde vypukly právě středověké soutěže pod názvem „Na dvoře krále Miroslava“. Nejprve jsme se museli řádně přichystat. Vymýšleli jsme název družiny, každý si musel dát historické jméno, namalovali jsme erb a vyšili prapor. Důležitý byl nácvik dvorních tanců a zpěv rytířských písní.

Jedno odpoledne probíhaly soutěže pážat, např. házení vajec, křik přes překážku, hlavolamy. Další den jsme jeli na výlet do nedalekého lázeňského města Miedzyzdroje. Pluli jsme na pravé pirátské lodi po moři, navštívili muzeum voskových figurín. Jiné odpoledne jsme hráli fotbal

a volejbal. Další dny jsme se učili střílet z luku, praku, lézt po stromě či šplhat na laně, chodit na chůdách a hlavně šermovat. Také jsme se vydali k moři. Ačkoliv byla polovina září, někteří z nás se ponořili do vln Baltského moře.

Nejnáročnější byly večery. Jednou jsme šli za pokladem 12 km za svitu měsíce a pochodní lesem a po pobřeží. Podruhé jsme hráli divadelní hru na zadané téma v historických kostýmech, které jsme si naštěstí přivezli již z domova a nemuseli je tam vyrábět, jen koně jsme museli použít místního. Potřetí jsme na diskotéce museli naučit polské kamarády zpívat český diskotekový hit. Počtvrté jsme u táborového ohně nejprve zapěli a pantomimicky znázornili obsah polského bojového chorálu, poté předali králi dar a přednesli svůj chvalozpěv na jeho počest. Po splnění tohoto úkolu teprve předal zadání bojové hry, které udávalo, kde nalézt stanoviště 16 kontrol, která družina určí činnost (např. napište 10 poetických komplimentů pro vaši učitelku, sestavte rytířský kodex, vytáhněte korek z lahve, aniž se rozbije,

strefte se lukem na vzdálenost 50 m, přejděte na chůdách stanovenou trasu,...) Z této bojové výpravy se studenti vrátili v časných ranních hodinách.

Poslední dopoledne bylo věnováno plesu a rytířským soubojům. Studenti v kostýmech zatančili všechny středověké tance, složili přísahu čestnosti a byli pasováni na rytíře či dámy dvora. Každá družina vyslala do boje dva

nejudatnější rytíře, kteří hájí její barvy. To, že vítězný pohár jsme přivezli do Kladna a že vítězný dort patřil naší výpravě, je jen ta nejlepší tečka za celou akci. Všichni si na celý život odnesli nezapomenutelné zážitky!

Ing. Stanislava Nobilisová

V rámci EU se družíme s ostatními státy

V rámci partnerských vztahů mezi zahraničními školami se za námi do České republiky, blíže do Prahy a Kladna, vydali zástupci rakouské školy Villach. Byli tu ve dnech 12.-14. září.

První den po srazu na hlavním vlakovém nádraží se v počtu 13 dívek a jedné profesorky vydali ubytovat do hotelu Olšanka na Žižkově. Po společném obědě všichni vyrazili na holešovické tržiště, kde strávili skoro celý den. Protože nákupy člověka rychle unaví, vydali se na večeři a dále procházkou na Karlův most a po okolních historických památkách.

Další den jeli navštívit Kladno a družební školu SOŠ a SOU E. Beneše, kde byl pro hosty předem přichystán zajímavý program. Ředitel školy Mgr. Radek Stříhavka přivítal hosty v německém jazyce a PhDr. Josef Bartůněk sdělil dívkám v angličtině několik informací z historie i současnosti Kladna a jako přídavek řekl něco málo o sportu. Dále následovalo několik zábavných soutěží a mnoho zpěvu.

Po bohatém programu se zástupci rakouské a kladenské školy vydali na Magistrát města Kladna, kde byli přivítáni primátorem a zhlédli dokumentární film o

měště. Dále následovala prohlídka zámku, kladenské štol, nákupy a po občerstvení se šli všichni podívat na Sletišť.

Poslední den byl na programu Pražský hrad a procházka po okolních památkách. Ale asi největší kuriozitou byla vyhlídková plavba na parníku podél břehů Vltavy. Na rakouských studentkách bylo vidět, že se jim pobyt v Čechách velmi líbil. Družba mezi školami v EU na naší škole trvá úspěšně už tři roky a doufáme, že se stejným úspěchem bude trvat i nadále.

Veronika Dudziková, VIA

Začal další školní rok a některé žáky a studenty čeká rozhodnutí, na jakou školu se dále vydat. S tím jim, jako každý rok, pomohl „Veletř celoživotního vzdělání“. Konal se v listopadu v Kulturním domě města Kladna.

Veletř zahájili představitelé Úřadu práce v Kladně, konkrétně JUDr. L. Staňková, Bc. Z. Mikešová, Bc. J. David. Dále zde byli přítomni i zástupci z Magistrátu města Kladna a Okresní hospodářské komory Kladna.

Byly zde zastoupeny školy nejen z Kladna, ale i z celého regionu.

Oba dva dny navštívili ráno a odpoledne zájemci tuto akci v hojném počtu. Všechny školy měly pro možné budoucí žáky přichystáno spoustu zajímavých informací. Samotná prezentace škol byla velmi nápaditá. Návrhy šatů, naaranžované stoly, jednohubky, chlebíčky či ukázky z určitých oborů a dárečky nebyly výjimkou. Bylo zde možno vidět vizuální prezentaci

promítanou jak na obrazovce, tak na plátně.

Na otázku, jak a na co by chtěly nalákat školy své studenty, zněla nejčastější odpověď, že na vztah učitelů a studentů.

Konkrétně naše škola svým budoucím studentům nabízí dobrou úroveň výuky, která zaručuje možnost pokračování na VOŠ a VŠ. Je zde pečlivá příprava k maturitám, různé zájmové kroužky a kroužky připravující studenty k maturitě a dalšímu studiu. Se školou je možné cestovat do ciziny a procvičit si cizí jazyky.

Na praxích bývají zaměstnavatelé s našimi studenty spokojeni. Někdy si z nich vybírají své nové zaměstnance.

V čem vidí přednosti studia v naší škole, jsem se zeptala na veletřu náhodně vybraného studenta.

„Můžeme zde studovat v nástavbovém maturitním studiu po vyučení a získat další odborné certifikáty,“ řekl R. Lipták.

Škola pořádá zahraniční výlety často spojené

I naše škola se zúčastnila Veletř celoživotního vzdělání

s různými sportovními aktivitami. Zaznamenali jsme četné mezinárodní úspěchy ve volejbalu a beachvolejbalu.

„Mně osobně se na této škole líbí i tradice. Každý rok mají třídy možnost bojovat o školní pohár a mnoho dalších cen ve volejbalu. Na finále se vždy sejde celá škola a nikdo neváhá s podporou všech týmů. Je to krásná tradice, která utužuje celý kolektiv a nikdo u ní nesmí chybět,“ dodal R. Lipták.

Chtěla bych poděkovat všem, kdo se na prezentaci naší školy v kulturním domě podíleli. Především řediteli Mgr. Radku Střihavkovi, jeho zástupcům Mgr. L. Chocholovi, PaedDr. V. Matheislové a zaměstnancům školy M. Koryntové, Mgr. Z. Chytilovi, E. Kudlatové, Ing. I. Kautznerové, P. Vlasaté. Dále studentům Š. Prokopovi, R. Liptákovi, V. Veselé a M. Hubínkové,

Veronika Dudzиковá, VIA

Seznamovací kurz byl plný legrace

Letošní seznamovací kurz 1. ročníků se konal u Rakovníka v Machově Mlýně v dnech 5-7.9. I přes celkem dost deštivé a mrazivé počasí svůj účel splnil. V programu byl zahrnut i turnaj ve fotbalu a volejbalu, několik zábavných soutěží, prezentace tříd, a dokonce i návštěva blízké zříceniny hradu Krakovce. Zde si všichni zúčastnění mohli připadat jako dobyvatelé, jelikož se k němu brodili přes spousty potoků a bahna. Po malé přepršce začala prohlídka a my jsme se mohli podívat dokonce i do vinného sklípku. Velkým zklamáním bylo, že zde již žádné víno neměli, jen

spousta pavouků, pavučin a rodinku spících netopýrů.

Až na několik nářků kvůli kvalitě stravy, mrazivé zimě, díky níž jsme sháněli všechno možné teplé oblečení a deky, které by nás mohly zahřát, byli všichni žáci spokojeni. O Tom se můžete přesvědčit i z výpovědí zúčastněných:

Aneta Větrovská: Byla tam zima, hrozné jídlo, ale jinak to šlo. **Aneta Voldánová:** Jedním slovem krásný.

Večerky byly ve 22. h., ale jak už to tak bývá, některým z účastníků se povedlo proklouznout, čímž by se vysvětlovala situace, proč se kolem 23. h. ozval zvuk píšťalek a všichni museli okamžitě ven z chatek. To si

jen pár dívek udělalo večerní hodinovou procházku a profesori po nich už chtěli vyhlásit celotáborové pátrání. Naštěstí se dívky v pořádku našly a my jsme se mohli vrátit zpět do chatek a uložit se k celkem klidnému spánku.

Seznamovací kurz svůj účel splnil. Víc jsme se seznámit snad už ani nemohli. A já bych chtěla jménem všech poděkovat profesorům za dobrý program a hlavně za výdrž a nervy.

Veronika Dudziková, VIA

Je eutanázie morální?

Eutanázie je definována jako usmrcení na žádost, s povolením nemocného či rodiny. Je z hlediska českého trestního práva nedovolená a je posuzovaná jako vražda. Lékařsky asistovaná smrt může mít 2 podoby. Pasivní eutanázie znamená, že lékař podá pacientovi léky nebo ho vystaví procedurám, o kterých ví, že zkrátí jeho život. Jedná se o řadu hodin nebo dní, například při podání morfia. Na druhé straně aktivní eutanázie znamená, že lékař podá pacientovi lék, který pacienta během krátké doby usmrtí.

Na každého toto téma působí velmi individuálně. Část lidí by u nás eutanázii

schválila a zavedla, druhá část se obává zneužití zákona.

Je pravda, že ve většině případů lze najít jiné, méně osudné a rozumnější řešení. Ale co u člověka, který je v posledním stádiu nevléčitelné nemoci, ale ve stavu hlubokého bezvědomí? Trpí ukrutnými bolestmi, je upoutaný na lůžko a nemůže o sobě sám rozhodovat?

Je správné a morální držet téměř 'násilím' při životě člověka, který sice žije bez podpory přístrojů, ale je si vědom, že jeho léčba pouze den ode dne a s velkou šancí na zvrát vzdaluje od jisté smrti, ačkoli on sám si přeje své trápení ukončit? Myslím si, že podání léků

k usmrcení člověka není lehké rozhodnutí. Sama bych se v situaci rozhodujícího člověka ocitnout nechtěla. Chce to opravdu velkou kuráž. Pokud se to vezme z té druhé, pozitivnější stránky, pro pacienta trpícího smrtelnými bolestmi je ukončení života vysvobozením.

Kdybych měla tuto těžkou otázku řešit, rozhodla bych se pro eutanázii pouze v případě nevléčitelné nemoci a jisté smrti. A co vy si o tom myslíte? Měla by se u nás právně zavést?

Michaela Šitnerová, V2

Amfora obehrala starou gardu Libušína

Pražský fotbalový klub Amfora zahájil svou podzimní sezónu 9. září 2007 na libušínském fotbalovém hřišti, kde se utkal s hostujícím týmem Baník Libušín.

Z členů Amfory přijely známé tváře jako například Petr Novotný, Karel Šíp, Pavel Poulíček, Vladimír Hron, Josef Dvořák, Pavel

Zuna, prezident klubu a kapitán mužstva Petr Salava nebo výkopářka Mahulena Bočanová.

Do druhého poločasu vedla Amfora 6:1, když dali Poulíček a Šíp po jednom gólu a Vladimír Hron a Horst Siegl po dvou.

Potom ale domácí přidali a do konce zápasu dali ještě čtyři góly. Vítězstvím se ale nakonec mohla pyšnit Amfora, která vyhrála za konečného stavu 6:5.

Přestávku vyplnily soutěže pro nejmenší a své umění předvedli i letečtí modeláři. Samozřejmě nesměl chybět

stánek s občerstvením a ke koupi byly připraveny suvenýry klubu Amfora.

Pro obyvatele Libušína a další návštěvníky to byla určitě velmi zajímavá podívaná.

„Akce se mi velmi líbila. Po dlouhé době se v Libušíně zase něco dělo. Bylo zajímavé vidět známé tváře v akci.“ řekla jedna z divaček, Kateřina Šlesingrová.

Marta Kratochvílová, V2

Výstavba radaru vzbudila mnoho obav

Na toto téma by se dalo hovořit řady hodin. Jedná se o umístění radaru v obci Míšov. Starosta obce, Pavel Hrubý, není případnému radaru v lokalitě zdejšího vojenského prostoru nakloněn. Podle něj to ale vláda nebere v potaz. Starostové vzájemně spolupracují, ale veškerá snaha je zbytečná. Byla uskutečněna referenda a ankety, ale nebylo k nim nikdy přihlíženo.

Pokud by se vláda rozhodla pro výstavbu základny v Čechách, spekuluje se o roce 2012, ale

to všechno je otázka jednání.

Toto téma je mi velice blízké, poněvadž máme nedaleko již zmíněné obce chalupu. Příroda v této oblasti je opravdu velmi krásná a byla by obrovská škoda, kdyby se narušila kvůli „rozmaru“ americké vlády.

Odpůrci, kteří se obávají následků, pokládají otázky:

1. Proč, když se o výstavbě jedná od roku 2000, není veřejně řešena otázka vlivu na lidské zdraví a taktně se o tomto problému mlčí?

2. Co se stane v případě, že se prokáže negativní vliv radaru na obyvatelstvo?

Michaela Šitnerová, V2

Králem formulové sezóny 2007 se stal Iceman

Už řadu let nebyla situace v královně motorsportu tak napjatá jako nyní. Sezónou se propletla řada nesrovnalostí mezi jezdci i týmy. Hlavní příčinou byla špionáž mezi týmy McLaren a Ferrari. Takovou ostudu ještě Formule 1 nikdy nezažila. Velká rivalita zavládla hlavně mezi týmovými kolegy u McLarenu, nováčkem Lewisem Hamiltonem a dvojnásobným mistrem světa Fernandem Alonsem. Dokonce se začalo spekulovat i o návratu šampióna do Renaultu, s kterým v předchozích

dvou letech získal oba své tituly.

Tato sezóna přinesla spousty nečekaných zvrátů, odchodů i příchodů a také plno nehod.

V té největší byl hlavním aktérem polský jezdec Robert Kubica, když se se svým BMW ve 28. kole Velké ceny USA dostal skoro rychlostí 300km/h do kontaktu s Toyotou Jarna Trulliho, ztratil vládu nad vozem a po nárazu do obou bariér, saltu a dlouhém letu skončil na boku u betonové zdi. Při pohledu na vrak jeho vozu každého napadaly ty nejhorší myšlenky, ale bezpečnost Formule 1 už je na takové úrovni, že Polák vyvázl bez jediného zranění. V posledním závodě v brazilském Sao Paulu se rozhodovalo mezi třemi jezdci, Fernandem Alonsem, Lewisem Hamiltonem a Kimi Räikkönenem. Pole

position si tu vyjel jeden z nejsilnější čtveřice, domácí jezdec Felipe Massa, kterému se ale boj o titul vyhnul a za týmovým parťákem Räikkönenem zaostává v pořadí jezdců o 14 bodů.

Nakonec se, hlavně díky týmové režii a několika chybám v podání Lewise Hamiltona, stal mistrem světa finský pilot stále Ferrari Kimi Räikkönen, kterému už několikrát titul proklouzl mezi prsty.

Marta Kratochvílová, V2

Věčná láska

V chladu a při svíčkách
pod noční oblohou
a s tíhou na víčkách
o milencích dvou.
Na kameni sedící
se slzami v očích,
pro lásku se modlí
v chladu temných nocí.
Svíčku po svíče už

vítr zhasíná,
nastává temno.
I on tiše usíná.
Brzy k ránu v černé róbě
růži tisknouc ve dlaní,
našli ho na jejím hrobě.
Už lásce nic nebrání.

Marta Kratochvílová, V2

“Předkrm?“ „Ne, děkuji, raději přejdu rovnou k nitrožilní stravě...“

V Česku se počet závislých na drogách ustálil na přibližně 30 000. Z toho přes 19 000 lidí užívá pervitin, který stále zůstává nejtvrděší drogou mezi narkomany. Na předávkování zemřelo loni 37 osob. Češky a Češi zkonsumují ročně přibližně 15 tun drog a utratí za ně 6,5 miliard korun.

Souhrn strohých faktů ze života narkomanů v České republice. Většina lidí, a to po právu, nad tímto mávne rukou. A řekne si, že si za to postižení mohou sami, že je to jejich hloupost. Spíše se zajímají, co se bude nosit tuto zimu, který stříh kalhot nejlépe padne na určitou postavu. Ano, mají pravdu, v něčem určitě, ale zavrhl byste se stejným, ledabylým mávnutím rukou i své dítě? Svého životního partnera, nebo kamaráda?

Myslím, že na to neexistuje racionální odpověď, ale přes to se sama sebe ptám, proč? Proč se lidi vědomě ničí? Proč ubližují sobě i lidem, kteří je milují? Proč se to stává pořád dokola? Proč s tím nejde přestat? Proč vůbec někdo vymyslel něco, co člověka úplně zničí, fyzicky a hlavně psychicky? Těch otázek může být milion, ale ať už se zeptám kohokoliv,

nedokáže na ně odpovědět... Co je na drogách, konkrétně na pervitinu, tak perfektního, že nejde přestat? Je to pořád dokola... Jednou, naprosto bezmyšlenkovitě, si někdo „šňupne kraťoučkou čárku“, a co zažije? Je to něco takového, za co vážně stojí se zničit? Něco, za čím půjdu až do samotného konce?

Jednou jsem se zeptala, jaký to je pocit, a bylo mi stručně oznámeno: „Ten pocit si neumíš představit, to se nedá popsat, to se musí zažít...“ A v jednom filmu bylo pro změnu řečeno: „Vezmi si svůj nejlepší orgasmus, vynásob ho tisícem a stejně se ani nepřiblížíš tomu pocitu!“ Ale i kdyby to byl sebelepší pocit, i kdyby to byl ten nejlepší zážitek za celý život, stojí mi za to se zničit, ba i zemřít? Ale vezmeme v potaz i tu špatnou stránku, která je samozřejmě zásadní. Dojde k naprostému rozložení osobnosti, kompletní ztrátě logického uvažování a v neposlední řadě i k naprosté devastaci fyzického vzhledu. To úžasné a dokonalé „smažení“, za kterým se často skrývá hororový „dojezd“ v podobě strachu z pronásledování, chorobné představy věcí

měnících se v živé objekty. Začnou krádeže, prodávání majetku, prostituce, to vše za jediným účelem, a to sehnat drogu a zničit se!

Tyto, možná už ohrané, věty o nebezpečí drog, které všichni z nás, studentů, poslouchají ze všech stran, na některé už nepůsobí tak strašidelně jako na začátku, ale co se dá dělat? Žijeme v tom, každý den se setkáváme s řadou „tvrdých i měkkých“ drog, od kamarádů posloucháme, jak je to „hustý, přehnaný a zabijácký“ a chceme se vyčlenit z jednodílné lidské společnosti, která pořád dokola řeší ty samé všední (pro nás banální) problémy. Můžeme poslouchat od kohokoli a kdekoli, že užívání těchto látek je špatné, ale ať už je prevence jakákoli, nikdy nebude dostatečně účinná na to, aby si děti v našem středoškolském věku uvědomily, jak závažná je tato věc. Neexistuje řešení problematiky drog. V každé věkové kategorii se najde někdo, kdo si neuvědomuje, co všechno má. Někdo, kdo si neváží ceny svého života. Někdo, kdo chce být prostě jiný...

Tereza Melikantová, V2

O čem je film *Gyml*

Tento film měl premiéru 27. září. Režie Tomáš Vorel, hrají Tomáš Vorel ml., Tomáš Matonoha, Jiří Mádl, Eva Holubová, Lenka Jurošková, Martina Procházková a další.

První polovina je pěkná taškařice. Partička kluků a holek z pražského gymnasia přežívá nudnou výuku, válčí s pedagogy a rodiči, poslouchají hip hop, propíjejí kapesné v klubech a v žádném případě nemyslí na budoucnost. Dva z nich, Petr a Michal, navíc začnou vyrážet na nebezpečné noční výpravy za sprejovým dobrodružstvím.

Když řekne Tomáš Vorel junior coby Petr své filmové matce Zuzaně Bydžovské: „Ty vole,“ zní to naprosto přirozeně a vyvolává to záchvat smíchu. To samé platí o výstupech fyzikáře

Milana

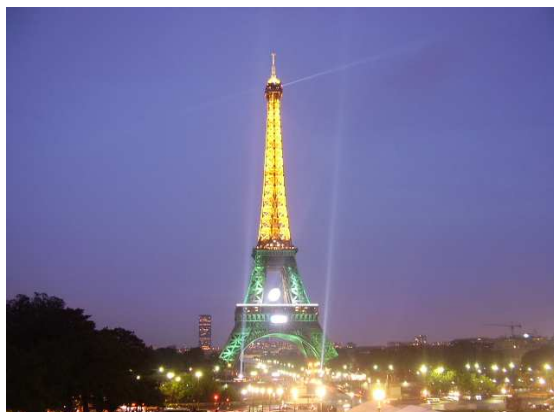
Šteindlera, češtináře Jiřího Schmitzera, ředitelky Evy Holubové nebo uťápnutého třídního Tomáše Matonohy, stejně jako o scénách z klubu Cross, domácích večírků nebo z nočních jízd domů.

A pak je tu druhá polovina filmu, ta o pedagogích, kteří mají víc problémů než děti, jež mají vychovávat, o rodičích, o náctileté zmatenosti nebo o finanční mizérii v českém školství. Objevují se zde rozpustilé historky o záškoláctví, sprejování vagónů metra a objevování hořké vidiny budoucnosti na podpoře, pošpiněného trestního rejstříku a narušeného sebevědomí. Výjevy policejní brutality tu doprovázejí komediální výstupy Ondřeje a Václava

Trojana. Za každou adrenalinovou honičkou jsou vyčítavé oči orvané matky. A každá vstřícnost pedagoga, který své studenty nechce terorizovat, nakonec dojde k potrestání. Můžete se těšit na pubertácké vtipy bez náznaku vlezlých hlášek. Uvidíte, jak rychle vyrostl Jiří Mádl ze snowbordáckého hošíka v opravdového herce. Teprve s odstupem času vám dojde, že pražské Dopravní podniky podpořily film, který propaguje ničení vozů, a že Gymnázium Budějovická vyšlo vstříc scénáři, jenž se k současnému školství nestaví nijak lichotivě.

Hana Kindlová, PPS3

FOTOGALERIE

Časopis SOUSOŠÍ. Vydává Střední odborná škola a Střední odborné učiliště Kladno, nám. E. Beneše.
grafická úprava: Marta Kratochvílová, Kateřina Šlesingrová, Pavla Vavrochová, Tereza Melikantová, Maryna
Batrynová, foto: Zdeněk Chytil, Stanislava Nobilisová, Marta Kratochvílová, archiv školy a internet.